

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan en ordinær dommer eller »togato« anses for at være en fastansat person, der kan sidestilles med en fredsdommer, som er en person med tidsbegrænset ansættelse, med henblik på anvendelsen af § 4 i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, ønskes oplyst, om forskellen mellem proceduren for fastansættelse af ordinære dommere og de lovbestemte udvælgelsesprocedurer for tidsbegrænset ansættelse af fredsdommere udgør et objektivt forhold, som omhandlet i § 4, stk. 1 eller stk. 4, i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, som kan begrunde den manglende anvendelse — i retspraxis fra Corte di Cassazione (kassationsdomstolen, Italien) (in plenum) i sag nr. 13721/2017 og fra Consiglio di Stato (den øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien) i sin udtalelse af 8. april 2017 — på fredsdommere, således som det er tilfældet for sagsøgeren, der er tidsbegrænset ansat, af samme arbejdsvilkår som dem, der gælder for sammenlignelige, fastansatte ordinære dommere, og om dette objektive forhold kan begrunde, at der ikke anvendes forebyggende foranstaltninger og sanktioner i forhold til ulovlig anvendelse af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede aftaler i henhold til § 5 i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse og i henhold til den nationale gennemførelseslovgivning, henset til, at der ikke findes nogen retsregel — selv på forfatningsretligt niveau — som skulle kunne begrunde forskelsbehandlingen med hensyn til henholdsvis arbejdsvilkår eller det absolutte forbud mod, at fredsdommere fastansættes, idet der herved henvises til den tidligere gældende nationale lovgivning [legge n. 217 — Sistemazione giuridico-economica dei vice pretori onorari incaricati di funzioni giudiziarie ai sensi del secondo comma dell'articolo 32 dell'ordinamento giudiziario (lov nr. 217, den retlige stilling for og aflønning af honorære dommerne med ansvar for juridiske opgave i henhold til artikel 32, stk. 2, i kongeligt dekret om retsvæsenets opbygning) af 18. maj 1974 (GURI nr. 150 af 10.6.1974)], som allerede for visse dommere benævnt *onorari* (nærmere bestemt honorære dommerne) fastsatte bestemmelser om tildeling af de samme arbejdsvilkår (som for almindelige dommere) og bestemmelser om ændring af deres ansættelsesforhold til tidsbegrænsede ansættelsesforhold?
- 4) Under alle omstændigheder ønskes oplyst, om den virksomhed, der udøves af fredsdommere, er i strid med chartrets artikel 47, stk. 2, og det EU-retlige begreb om uafhængige og upartiske domstole, for så vidt som en fredsdommer har en teoretisk interesse i en bestemt løsning af tvisten til fordel for sagsøgeren, og som eneste beskæftigelse udover retlige funktioner svarende til en domstols og kan træde i stedet for den kompetente dommer i Italien med henblik på at træffe afgørelse i arbejdsretlige sager i almindelighed eller sager vedrørende almindelige dommere, fordi den øverste nationale retsinstans — Corte di Cassazione (kassationsdomstolen) (sågar in plenum) — afviser at sikre en beskyttelse af de påberåbte rettigheder, der er beskyttet af EU-retten, idet de i henhold til lovgivningen udpegede dommere [Tribunale del lavoro (arbejdsretlig domstol) eller Tribunale amministrativo regionale (regional forvaltningsdomstol)], således pålægges at frasige sig deres egen kompetence til at påkende en sag, uanset om den rettighed, der påberåbes — nemlig betaling for ferie — er støttet på EU-retten, som er bindende og har forrang i forhold til italiensk ret? Såfremt Domstolen finder, at der er tale om en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, anmodes endvidere om en angivelse af de nationale afhjælpende foranstaltninger, der kan træffes med henblik på at undgå, at en tilsidesættelse af den primære EU-ret ligeledes medfører en fuldstændig udelukkelse i national ret af beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder, der er sikret i henhold til EU-retten på det pågældende område?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299, s. 9).

⁽²⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT L 175, s. 43).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de première instance de Liège (Belgien) den 19. oktober 2017 — Benoît Sauvage og Kristel Lejeune mod État belge

(Sag C-602/17)

(2017/C 437/28)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de première instance de Liège

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Benoît Sauvage og Kristel Lejeune

Sagsøgt: État belge

Præjudicielt spørgsmål

Tilsidesætter artikel 15, stk. 1, i dobbeltbeskatningsoverenskomsten indgået mellem Belgien og Storhertugdømmet Luxembourg den 17. september 1970, fortolket således, at den gør det muligt at begrænse Luxembourgs beskatningskompetence vedrørende lønnen for en luxembourgsk ansat, der bor i Belgien og udøver sit arbejde for en luxembourgsk arbejdsgiver, i forhold til det arbejde, der udøves på luxembourgsk område, at det er muligt at tildele bopælsstaten en beskatningskompetence vedrørende den resterende løn, der hidrører fra arbejde udført uden for luxembourgsk område, at der af den ansatte kræves en permanent og daglig fysisk tilstedeværelse på denne arbejdsgivers hovedsæde, selv om det er ubestridt, at den ansatte kommer der regelmæssigt, efter en retslig bedømmelse foretaget med smidighed på grundlag af objektive elementer, som kan efterprøves, og at det kræves, at retsinstanter bedømmer eksistensen og vigtigheden af det arbejde, der er udført begge steder, fra dag til dag, med henblik på at opstille en forholdsmæssig andel i forhold til 220 arbejdsdage, artikel 45 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, for så vidt som den udgør en hindring af skattemæssig karakter, som afskrækker fra grænseoverskridende aktiviteter, og det almindelige retssikkerhedsprincip, for så vidt som den ikke fastsætter en stabil og tryk ordning om fritagelse for hele den indtægt, som oppebæres af en belgisk statsborger, som er ansat af en arbejdsgiver, hvis faktiske hovedsæde er beliggende i Storhertugdømmet Luxembourg, og udsætter denne for en risiko for dobbeltbeskatning af hele eller en del af hans indtægter og for en uforudseelig ordning, som ikke indeholder nogen retssikkerhed?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court of the United Kingdom (Det Forenede Kongerige) den 20. oktober 2017 — Peter Bosworth og Colin Hurley mod Arcadia Petroleum Limited m.fl.

(Sag C-603/17)

(2017/C 437/29)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court of the United Kingdom

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Peter Bosworth og Colin Hurley

Sagsøgte: Arcadia Petroleum Limited m.fl.

Præjudicielle spørgsmål

1. Hvad er den korrekte test til afgørelse af, om en påstand, som en arbejdsgiver har nedlagt over for en arbejdstager eller en tidligere arbejdstager (herefter »en arbejdstager«), henhører under »sager om« en individuel arbejdsaftale i den i Luganokonventionens afsnit [II], afdeling 5 (artikel 18-21) omhandlede forstand?
 - (1) Er det, for at en påstand, som en arbejdsgiver har nedlagt over for en arbejdstager, er omfattet af artikel 18-21, tilstrækkeligt, at arbejdsgiveren også *kunne* have gjort gældende, at den påklagede adfærd udgjorde en misligholdelse af arbejdstagerens individuelle arbejdsaftale — selv hvis den påstand, som arbejdsgiveren faktisk har nedlagt, ikke er baseret på anbringender om, at kontrakten er misligholdt, men (f.eks.) nedlægges med en eller flere af de forskellige begrundelser, der er anført i punkt 26 og 27 i redegørelsen for sagens faktiske omstændigheder og problemstillinger?
 - (2) Subsidiært, er den korrekte test, at en påstand, som en arbejdsgiver har nedlagt over for en arbejdstager, kun er omfattet af artikel 18-21, hvis den forpligtelse, som påstanden faktisk er baseret på, er en forpligtelse i henhold til arbejdsaftalen? Såfremt dette er den korrekte test, følger det da heraf, at en påstand, som kun er baseret på en tilsidesættelse af en forpligtelse, der er opstået uafhængigt af arbejdsaftalen (og, såfremt det er relevant, ikke er en forpligtelse, som arbejdstageren »frivilligt har samtykket i«, ikke er omfattet af afdeling 5?
 - (3) Såfremt ingen af ovenstående test er den korrekte test, hvad er da den korrekte test?